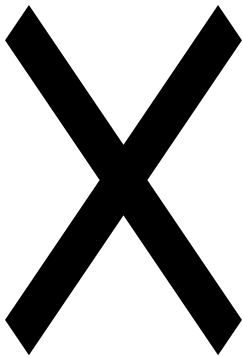

JULIAN RADU

Activitate literară și apariții editoriale: copertile și ilustrația la romanul „Cloaca” de Dan Bogdan (1992) – primul roman despre Revoluție, cartea de caricaturi „Nu credean să-nvăț a cerși vreodată” (1999). A publicat poeme în Antologiile: „Esențe de primăvară” (2010); „Mozaic” (2011); „Căutări prin vara arsă de cuvinte” (2012). A elaborat coperta la volumul de poezii „De-a vis ascunselea” de Violeta Andrei (2009) și coperta la volumul de poezii „A...B...RARE” (2012).

Luându-și rămas bun de la Sprâncenata, Davă cu istorie sădită de daci și de la locul unde Soarele răsare mai târziu, după ce s-a înțepat cu Rosa femineus în Grădina gândului – vindecându-se cu Fetească luată drept Mir – pe Vremea timpului, poetul pictor de idei, prin excelență inovator, încalecă pe o cobiliță cu papornitele pline cu praz și roiuri de fluturi multicolori, precum un oltean altoit, pe un umăr cu Jesus Christ, lucrare de excepție realizată din trei mii două sute șaptezeci și două de cuie de aramă, și pornește la cules Boabe de lumina cu Dragostea mamei din... Alt Răi. (Nicolae Țăranu)

POLITICIENILOR

Când le privesc obrazul gros,
Ca un șorică întors pe dos,
Mă-ntreb: ce lamă ar putea
Să răzuie așa ceva?

POSTELECTORALĂ

Cum peștele se zbate-n apă
Iar noi ne zbatem pe uscat,
E pentru că ne tot dau țepă
Aleșii pe care i-am votat.

IDEEA

Când Dumnezeu a „sădit” via
„Altoind-o cu mister”,
I-a ncolțit pe loc ideea...
Și-a fost pe lume... Păstorel.

DEZLEGAREA MISTERULUI

Când Dumnezeu sădit-a via

Și-a „altoit-o”, cu mult zel,
Ca să-i susțină teoria,
L-a inventat pe ... Păstorel.

ANACRONICĂ

Cum ar fi fost ca Diogene
Să locuiască-n damigene
Și Dionisos, fără să vrea,
Să-l tragă-ntruna... la măsea?!

DEZLEGARE DE MISTER

Că Dionisos -nota beneȚinea
enorm la Diogene,
De câte ori îl întâlnea
Trăgeau în voie la măsea.

CARACTERE

Nu are onoare:
Se-ascunde de soare!
Iar despre credință;
Cinstea nu-i în ființă.

(Înșelătorul)

Ochii limpezi, mult scânteietori,
Caută prin preajmă mulți admiratori.
După umbletul domol
Este mândru, dar... e gol!

(Deșartul)

La el totul e îngust
Parcă s-a născut vetust,
Iar spinării înconvoiate
Îi țin «isonul» degetele-mbârligate.

(Avarul)

Furișul se numește pe ascuns
Când voba-i e de nepătruns,
Iar râsul, batjocoritor,
La rădăcină” e... de cor!

(Mincinosul)

Născut la margine de vâltoare
E mic la trup, dar, capu’ mare!
La gesturi este reținut,
Iar dreapta-i vorba lui... de azimut.

(Prudentul)

Câineștii ieșiți afară
Dau obrazului aspectul de fiară.
Glasul schimbat cu greutate,
„Apasă” pe picioarele găvănate.

(Răutăciosul)

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Între umbletul repede
Și răsuflarea grăbită
Vorba vie e scurtă...
Însă răgușită.

(Colericul)

Și după cântec;
Și după pântec;
Și după părul care-i lipsește
Și-n ochi îi citești... cât cheltuiește.

(Desfrânatul)

Îl recunoști repede din «cor»,
Are glasul behăitor.

(Nerodul)

Pântecul îl trădează
Și simte că-l înglodează,
De-aceea caută o „nișă”...
pentru privirea piezișă.

(Necumpătatul)

Între verde și albastru,
Ochii vii și mișcători
Sunt așa ca niște ape...
Pleoapele sunt parcă maluri
Ca să țină-n loc vâltori!

(Istețul)

Căutătura lui e-n sus,
Deși e mic, e nesupus;
Ochii mici și duși în spate
Sunt adumbriți de sprâncenele umflate.

(Pricinosul)

SFUMATO

Crudul verde de câmpie
S-a trezit cu soarele,
Că i-a luat de pe buze
Strop-mărgăritarele.
Prin prejur nu-i nicio floare
Ca să poată să-mprumute
O lacrimă de petală,
La noapte să nu strănute.
Doar o mică ciocârlie
Se avântă către soare;
Astrul o privește-n față:
Numai cântecul o doare!
Când se lasă spre apus,
Sora-soarelui privește
Fără urmă de regret...
Alte flori, el primenește!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Toate fetele din lume
Trebuie să fie flori
Ca soarele să nu pară
Că se stinge uneori.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*